

www.jollibread.com

© 2016, Cinta Arasa

© 2016, Xan López Domínguez

© D'aquesta edició:

2016, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-14-0

Depòsit legal: M-39.596-2015

Printed in Spain

Primera edició: maig de 2016

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

El 15% dels beneficis d'aquest llibre seran donats

per l'autora a l'Institut Català d'Oncologia

i dedicats a la recerca contra el càncer.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Les fades són calbes

Cinta Arasa

Il·lustracions de Xan López Domínguez

jollibre

*A l'Anna, que
d'alguna manera em va demanar
la història i, al mateix temps,
me la va regalar.*

*A tots els valents i les valentes
que lluiten cada dia.*

El pati

—Ma mare és calba perquè té poders màgics! És una fada! —va deixar anar la Valèria quasi cridant a l'Eli i la Meri, a l'hora del pati.

7

La Valèria havia dit que sa mare era una fada després de sentir que l'Eli i la Meri xiuejaven: «Has vist? La mare de la Valèria és calba. No té ni un cabell al cap, és pelada com una pilota! Duu un mocador per dissimular..., un mocador que li tapa la closca. M'hi he fixat aquest matí, quan l'ha acompanyada a l'escola.»

Havien parlat fluixet, però ella les havia sentides perfectament. Després, totes dues havien esclafit a riure.

—Poders màgics de veritat! —va insistir la Valèria quan elles li van respondre: «Au, va! Això no s’ho creu ningú.»

8 Les dues xiquetes la van mirar sense acabar-se-la de creure. Ella, alçant la barbeta i tancant un poc els ulls, amb les mans agafades darrere de l’esquena, va afegir:

—És que les fades han d’escollir entre tenir cabells o tenir poders màgics. Sempre ha sigut així. Que no ho sabíeu?

—Ah, sí? —va replicar la Meri en un to burleta.

La Valèria feia estona que notava com unes pessigolles als ulls. Ella sabia que no ho eren, de pessigolles. Eren unes llàgrimes que tenien tota la intenció de començar a redolar galtes avall, però no les va deixar eixir. Va alçar encara més la barbeta i va continuar parlant. Deia les coses com si foren sabudes per tothom. Com si l’única explica-

ció possible perquè les altres dues no les saberen fóra que eren ben soques.

—És clar. A veure, que us penseu que es pot tenir tot? Doncs no, senyor! És la primera lliçó a l'Escola de les Fades: sempre s'ha d'escollir. La fada mestra passa taula per taula i va preguntant a les fades alumnes: «A veure, tu què prefereixes, tenir cabells o poders màgics?» I així fins que ho ha demanat a tota la classe. I ningú no diu que preferisca tenir cabellera, ja us ho podeu imaginar. De cabells al cap, en té tothom. En canvi, de poders màgics, només els que aconseguixen arribar a l'Escola de les Fades, fer molt bé tots els exercicis i totes les fitxes i convertir-se en fades de veritat. Ma mare ho ha aconseguit després de passar unes proves molt dures i complicades.

—I quins poders té? —la va interrompre l'Eli alçant un poc el to de veu. No deixava

de moure la mà ràpidament, ara cap a la Valèria, ara cap a si mateixa, com si li demanara explicacions.

La Valèria estava a punt de començar a parlar una altra vegada, però en aquell moment va sonar el timbre. S'havia acabat l'hora del pati i havien de tornar a classe.

11

—Au, que ja tindreu temps de continuar xarrant després —els va dir la Marta, la seua mestra, des de la porta de l'aula.

La Valèria va estar contenta. No tenia massa ganes de fer classe, però almenys aquelles dues la deixarien tranquil·la una bona estona.

En sentir-les riure perquè sa mare no tenia cabells, no s'havia pogut aguantar la ràbia. Per aquesta raó havia decidit inventar-se la història de les fades. És clar que sabia que sa mare no en tenia, de poders màgics! Sa mare era una supermare, ho sabia

tot, ho podia fer tot, però poders màgics, allò que s'entén per poders màgics..., no, no en tenia.

12 Ella s'havia posat molt trista quan l'havia vista amb el cap pelat, però molt! I aquelles dues faves, parlant d'aquella manera, era com si li feren més gran la tristesa. I la tristesa és una cosa que no es pot parar quan es vol...

La mare havia de seguir un tractament perquè estava malalta. Aquest tractament era molt bo per a ella, la curaria, però li feia perdre els cabells durant algun temps. Després tornaria a tenir els seus cabells de sempre, ben llisos, lluent i bonics, del color del xocolate amb llet.

La mama els ho havia explicat, a ella i al seu germà, en Daniel, la setmana passada. També els havia explicat que allò dels cabells no era gens important. En canvi, seguir

el tractament per a curar-se ho era molt. La malaltia la feia estar trista i cansada, ja no podia jugar tant amb ells com abans i sovint havia de visitar el metge i, fins i tot, quedar-s'hi uns quants dies. Però quan es curara, amb el tractament, podria tornar a fer com feia abans i no estaria cansada i no hauria d'anar tant a la consulta del metge. Que li caigueren els cabells no era gens important. No ho era, perquè si la mama no tenia cabells no passava res. Els dies de fred, es podia posar un barret i fer les mateixes coses que hauria fet amb cabells. Llestos!

13

La Valèria ho havia entés i quan hi pensava es repetia que no passava res, que tot aniria bé, i tot anava bé... Però sí, de vegades li venien una espècie de pessigolles als ulls que potser s'assemblaven a les llàgrimes. Ara, ella no volia que ningú la veiera plorar. D'això, ni parlar-ne! I havia descobert la

manera d'empassar-se les llàgrimes, pujant la barbata ben amunt... Així les llàgrimes no queien galtes avall i tornaven a entrar als ulls. Això sí, quan arribava a casa, sola a l'habitació, les deixava eixir, però allà no més la veia en Sherlock, el seu gos, i ell mai no se'n riuria, d'ella. En canvi, aquelles dues pocavergonya li havien fet perdre la paciència, s'havien mofat de la mare. Per això les havia ben embolicades amb la història de les fades. La primera que li havia passat pel cap, perquè el dia anterior havia estat rellegint el conte de la Ventafocs, amb la mare. Havia pensat que devia ser fantàstic això de tenir unes fades que es dedicaren a ajudar-te quan tingueres problemes.

En Daniel i les lleis dels germans grans

Aquella vesprada, a casa, mentre feia deures amb el seu germà a la sala d'estudi, li va explicar què havia passat a l'hora del pati. En Daniel, que era més gran que la Valèria, sempre que ella li explicava coses, feia veure que taral·lejava una cançó, que escoltava música o que mirava les musaranyes. És a dir, no l'escoltava ni per equivocació. Ja se sap que els germans grans sempre es pensen que els menuts no tenen res d'interessant a oferir-los.

De tota manera, aquell dia, en sentir-la parlar, en Daniel va contradir totes les lleis establertes durant segles per tots els ger-

mans grans: va deixar de costat l'ordinador —jugava en una pantalla minimitzada sobre la dels deures— i va girar-se cap a la Valèria per escoltar-la. Ara bé, quan va haver acabat de parlar, en Daniel va tornar a seguir les lleis de comportament dels germans grans al
peu de la lletra i li va respondre:

—Ets ben boja, tu!

Hauria sigut demanar massa que li haguera respost bé.

I tot seguit, mirant cap a una altra banda, com si ja no parlara amb la Valèria, va afegir:

—Com se t'acut dir-los això, si és mentida! Et prendran per fava! Un dia voldran que els demostres que la mare té poders i l'hauràs feta bona! Que no ho veus?

Sort que en Sherlock, que els feia companyia, no va deixar de parar les seues orelles en forma de punxa. Quan tots dos van

haver acabat de parlar, va bordar un parell de voltes, com si diguera: «Valèria, no et preocupes, ja trobarem una solució per a aquest embolic.»

La Valèria es va quedar sense dir res. Rumiava com se n'eixiria, de l'embolic en què s'havia ficat, i acaronava el cap d'en Sherlock. Tenia molta por que arribara l'endemà. De segur que les pesades de l'Eli i la Meri li preguntarien què havia aconseguit fer samare amb els poders màgics, i ella no podria dir res de res.

En efecte, l'endemà, tan bon punt van eixir al pati, l'Eli i la Meri van anar a buscar la Valèria. Ella ja havia procurat jugar amb altres companys perquè aquelles dues no li digueren res, però no se'n va eixir. Tot just acabava de fer el primer mos a l'entrepà que va sentir la veu aguda de l'Eli ben a prop:

—I quins poders dius que té, ta mare?
Ahir al final no ens els vas explicar...

«Aixxx, ho sabia, si és que ja ho sabia, que em vindrien amb aquesta cançó...», va pensar la Valèria mentre s'engolia el bocí d'entrepà que havia mossegat. Hi havia estat donant voltes i voltes tota la nit, però no se li havia ocorregut què els podria explicar perquè la deixaren tranquil·la. I en aquell moment, la Meri i l'Eli eren allà, davant seu. La Meri començava a dir-li que sa mare era només calba, que de fada, res de res, que les fades només existien en els contes. Va ser llavors que la Valèria, sense pensar-s'hi, els va deixar anar:

—Ma mare pot volar! —I animada en veure que les altres dues havien quedat mudes, va continuar— I pot fer que tots volem amb ella, ja ho veureu!

Tot just ho va haver dit que se'n va pene-
dir, perquè no sabia com se n'eixiria, d'aque-
lla bola que cada vegada s'anava fent més
gran... Però havia de respondre alguna cosa
a aquelles dues enfadoses! Li havia passat
pel cap que al conte de la Ventafocs les fa-
des volaven, i allò li havia semblat una bona
resposta.

—Ara sí que t'hem pescat! I com vola?
Eh, com vola? —van cridar-li alhora, com si
s'hagueren posat d'acord.

La Valèria, amb la barbeta ben alta, va
contestar:

—Ja ho veureu. No us en puc dir res més,
o posaria en perill la seguretat nacional de
les fades.

I en acabar la frase, va clavar una altra
queixalada a l'entrepà, va fer mitja volta i
se'n va anar. Tot i això, encara va sentir com
la Meri xiuxiuejava a l'Eli:

—S'ho inventa, s'ho ha inventat tot perquè no vol sentir que sa mare és calba, però és calba, ben calba.

La Valèria va continuar caminant, alçant més la barbeta i desitjant que les llàgrimes se'n tornaren ulls endins. La Meri i l'Eli, és clar, no se'n van adonar, i van quedar palplantades sense gosar punxar-la més.

21

—A veure si resultarà que aquesta ximbleta té raó i sa mare vola... En sembla tan convençuda... —es deien l'una a l'altra entre mos i mos de l'esmorzar.